

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

IV. Restitutio hæc integra fuit postquam iudicio synodi & Imperatoris comprobata fuit, post anathema Nestorio dictum à Theodoreto.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

Episcopum Cyrensem : qui non fuit depositus in secunda synodo Ephesina, ut visum Baronio & Perronio.

II. Damnatus fuit in Concilio Ephesino primo, quod Nestorio favere videretur. Dejectus autem fuit invocatus & inauditus in secundo, in consequentiam sententiae à primo latae.

III. Oppressus Theodoretus Leonem Papam appellavit; à quo receptus est in communionem, atque ea ratione episcopatum suum recepit. Admissus dein ad synodum Chalcedontensem, gravis controversia occasio fuit; quam ut sedarent Iudices, dixerunt eum venisse tantum ut accusatorem. Absoluta ergo non fuit restitutio Theodoretii.

IV. Restitutio haec integra fuit postquam iudicio synodi & Imperatoris comprobata fuit, post anathema Nestorio dictum à Theodoro.

V. Leo ipse agnoscit definitivum decretum de restitutione Theodoretii debere fieri in synodo.

VI. Agitur de collectione canonum à Theodoro concinnata, in qua additi sunt canonès Sardicenses. Aberravit illi à collectione quam Concilium Chalcedonense probavit.

I. **D**IOSCORI saevitia afflixit etiam Theodoretum Episcopum Cyri in patriarchatu Antiocheno; adeo ut coactus fuerit sedis apostolicae auctoritatem implorare, ut Ecclesiae suae restitueretur. Existimant Cardinales Baronius & Perronius Theodoretum à Dioscoro depositum esse in Concilio secundo Ephesino. Sed acta huius Concilij probant institutam in eo accusationem non fuisse adversus Theodoretum, sententiam verò latam esse solum adversus Flavianum & Eusebium Episcopum Doriæ, Eutychetis accusatorem. Sanè Leo solius depositionis Flaviani meminit in suis epistolis. Itaque, ut ego quidem existimo, res suprâ repetenda est.

II. Theodoretus unâ cum Ioanne Episcopo Antiocheno damnatus fuerat in Concilio primo Ephesino, eò quod scripsisset adversus anathematismos Cyrilli & synodi Alexandrinae, atque ideo videretur favere Nestorio. Ac licet concordia rediisset Ecclesiis Alexandriae & Antiochiae, restitutaque esset earum communio, Aegyptij tamen ferre non poterant Theodoretum. Vnde factum ut Imperator Theodosius, cum convocaret secundam synodum Ephesinam, scriperit ad Dioscorum nolle se ut Theodoretus ad eam accedat, nisi ita prius decreverit universa synodus. Quoniam verò deinceps intellexerat futurum fortassis ut quamplures Episcopi optarent heic adesse Theodoretum, à quo alienatum se esse ait Princeps quòd in causa fidei scripsisset nonnulla Cyrillo contraria, altera epistola Dioscoro Alexandrino, Iuvenali Hierosolymitano, & Thalassio Casareensi maximam tribuit auctoritatem in causa Theodoretii & aliis quae spectant ad cogni-

tionem synodi. Dioscorus, qui tam illustri potestate ornatus erat, Theodoretum non iudicavit in Concilio. Vocandus enim erat ipse, & causa ejus examinanda; cum tamen contraria prorsus cura Dioscoro sederit, nimirumne Theodoretus accerferetur. Itaque Dioscorus eum habens pro damnato in prima synodo Ephesina, tanquam hæreseos Nestorij fautorem, declaravit coram synodo curaturum se ut Ephesini canonès adversus illum custodiantur, eumque velut Nestorianum ab Ecclesia sua expulit. Huc enim alludunt Aegyptij in Concilio Chalcedonensi. *Cyrillum* inquirunt, *eicimus, si Theodoretum acceperimus. Canonès istum eiecerunt.* Vnde constat verba hæc eorundem Aegyptiorum, *coram universa synodo damnatus est,* significare eum fuisse damnatum omnis iudiciorum solennibus, in consequentiam sententiae Concilij primi Ephesini.

III. Oppressus Theodoretus, Leonem Papam appellavit. Appellatio autem ejus extat difertis verbis in epistola quam scripsit ad Leonem, itemque in epistola ad Renatum Diaconum: in quibus explicat fidem suam, ostenditque se non esse Nestorianum. Eum itaque Leo recepit in suam communionem, ut ait Paschasius Legatus in actione prima Concilij Chalcedonensis, atque ea ratione episcopatum illi suum restituit. Eum porrò in actione prima Concilij interesse iusserunt Iudices imperiales, ob eam videlicet causam, ut ipsi inquirunt, quòd sanctissimus Archiepiscopus Leo ei episcopatum suum reddidisset, & quòd divinissimus & piissimus Imperator præcepisset eum adesse in Concilio. Attamen quoniam Aegyptij, Palaestini, & Illyriciani gravissimos tumultus excitabant adversus susceptionem Theodoretii, contrâ Orientalium, Thracicorum, Ponticorum, & Asianorum studiis idem attollebatur, Iudices in his angustiis constituti eò confugere coacti sunt ut dicerent Theodoretum, tamen si locum suum recepisset auctoritate Leonis, venisse tamen ut accusatorem tantum, injurias suas ulturum, & expurgaturum si quid adversus eum proponeretur. nam uniuscujusque partis jus integrum esse. Vnde colligere licet absolutam non fuisse restitutionem Theodoretii, sed interim tantum valituram donec quaestio principalis, ex qua profecta erat ejus depositio, retractata fuisset. quod factum est in Concilio Chalcedonensi.

IV. Hic modus agendi repugnat aliquatenus canonibus Sardicensibus; quibus appellatio quidem ab Episcopum Romanum conceditur, non tamen restitutio ante

Ad. i. Cod.
Causa 1718
& 1719
ad. i. Cod.
ad. i. Cod.
Ad.

quodammodo
fuerit
ad. i. Cod.
ad. i. Cod.
ad. i. Cod.

judicium. Quare necessaria fuit auctoritas Imperatoris, non solum pro iuvanda executione decreti pontificij, sed etiam ut iure à prædecessoribus suis ad se transmissio propria auctoritate decerneret. Quoniam tamen, ut dixi, restitutio illa nihil detrimenti afferebat quaestioni principali, Concilium in actione octava retrahens causam Theodoretij, ab eo exegit ut conceptis verbis anathema diceret Nestorio & Eutyreti. Ac res eò processit ut parum abfuerit quin is cum ignominia & dedecore pelleretur à synodo, eò quòd cum desideris patrum statim satisfacere debuisset, damnando aperte & uno verbo hæresim Nestorij, orationem orsus est ut fidem suam explicaret. Post emissam itaque à Theodoro fidei professionem, Paschasius Leonis Papæ Legatus dixit: *Hoc iudicio sanctissima & venerandissima synodus, insuper verò & nostra humilitas, reddi ei Ecclesiam propriam definit; ea tamen conditione, si in fide constans esset. quod omnium Episcoporum suffragiis comprobatum est, & imperiali auctoritate confirmatum à iudicibus: Gloriosissimi Indices dixerunt: Secundum decretum sancti Concilij Theodoretus sanctissimus Episcopus Ecclesiam civitatis Cyri recipiat. Mentionem autem hoc loco faciunt decreti Concilij, quod definitivum erat.*

V. Quare Leo ipse, tamen scribat primam causæ Theodoretij cognitionem ad se pertinere, agnoscit tamen definitivum decretum debere fieri in synodo. Hæc sunt ejus verba in epistola LXXIII. ad Theodoretum, in qua agit de restitutione ejus: *Gloriamur in Domino -- qui nullum nos in fratribus detrimentum habere permisit, sed quæ nostro prius ministerio definitæ, univèrse fraternitatis irretractabili firmavit assensu, ut verè à se prodiiisse ostenderet quod prius à prima omnium sede formatum, totius Christiani orbis iudicium recepisset, ut in hoc quoque capiti membra concordent.*

VI. Sed hoc loco observandum est Theodoretum, qui Romanum Episcopum appellaverat, cupientem patrocinari huic sedi quæ restitutionem suam procuraverat, collectioni canonum à se adornate inseruisse XXI. canones Sardicenses. Extat enim in Bibliotheca regia vetus codex MS. Theodoretij nomine insignitus, quo canonum collectio continetur in quinquaginta Titulos distributa. Constat autem ex canonibus Nicænis, Ancyranis, Neocæsariensis, Sardicenses, Constantinopolitanis, Ephesinis, & XXXVII. Chalcedonensibus; præter canones Basilij & LXXXV. apostolicos. In calce hujus collectionis extat collatio Novellarum Iustiniani, quam Ioannes Scho-

lasticus Patriarcha Constantinopolitanus elaboravit. Sed collectio illa cum privato Theodoretij usui concinnata esset, confirmata non fuit à Concilio Chalcedonensi. Certum quidem est Concilium illud in canone primo tribuisse auctoritatem cuidam canonum collectioni, ex qua nonnulli canones laudantur in actis Concilij. Verum ea non complectebatur canones Sardicenses; ut constat ex collectione Latina Dionysij Exigui, quæ nihil aliud est quàm versio Græcæ collectionis à Concilio Chalcedonensi approbatæ, quemadmodum observavimus in capite quinto hujus libri.

CAPVT IX.

Synopsis.

I. De appellatione sancti Ioannis Chrysostomi Episcopi Constantinopolitani. Eam non iudicavit Summus Pontifex, ut vulgo existimant.

II. Chrysostomus vocatus in ius à Theophilo Episcopo Alexandrino, eum recusavit. Tum provocavit ad Concilium Oecumenicum. Faltione quorundam Episcoporum repellitur ab Arcadio Imperatore, qui primam sententiam jubet mandari executioni. De hoc agendi modo expostulat Chrysostomus apud Innocentium Papam, Venerium Episcopum Mediolanensem, & Chromatium Aquileiensem. Eum in communionem suam recipit Innocentius. Tum ad extinguendum hoc malum necessariam esse ait universalem synodum, qua coacta non est. Tum soluta communio Ecclesiarum.

III. Itaque Chrysostomi appellatio interposita fuit ad Concilium Oecumenicum; & suscepta ab Imperatore, à Summo Pontifice, & ab Episcopis Italis. Censuit Innocentius Papa appellationem & cetera qua interim contingere suspensisse effectum iudicij lati adversus Chrysostomum. Implicata est hæc causa ob precipitem damnationem Chrysostomi factam ante responsum Episcoporum occidentalium.

IV. Schisma duravit donec orientales Chrysostomi nomen reposuerunt in diptychis Ecclesie. Explicatus Damasi locus, qui ait sedem apostolicam, etiam solam, absolvisse Chrysostomum. Tum vulgata persuasio destruitur.

I. **E**XEMPLA appellationum supra alata pertinent ad depositiones ob causam fidei decretas. Sed prætermittendum non est exemplum valde illustre, quod ad solam disciplinam pertinet, editum in magno viro ac sanctissimo Iohanne Chrysostomo Episcopo Constantinopolitano. Vulgò scribitur appellatum ab eo fuisse Innocentium primum Pontificem Romanum, hunc verò cassasse iudicium à synodo orientali latum adversus Chrysostomum. Sed si negotium istud penitiùs introspeciat, constabit eam in hac causa fuisse Romani Pontificis auctoritatem, ut egressa non fue-

Vide lib. 1. cap. 1. §. 2.